

Hundliv i Omega 42:an Anandra

Hej! Jag heter Quirre och är en stilig och ständigt hungrig gul labradorhanne. Jag bor ihop med min halvsystem – en söt och nästan lika hungrig svart labradortik som heter Lysti. Sen finns det en matte i flocken som är flockledare. Och en husse som ibland tror att han är flockledare (i alla fall när han är i båten)!

Eftersom jag och Lysti står lägst i rang i flocken så är vi tvungna att hänga med när de andra flockmedlemmarna hittar på att vi ska åka någonstans. Tvungna och tvungna förresten – vi vill ju egentligen alltid att flocken ska hålla ihop så det bästa är när husse och matte är lediga och kan vara med oss. Vi kan inte begripa varför de på vardagar ska behöva åka iväg till något konstigt och onödigt som de kallar jobb.

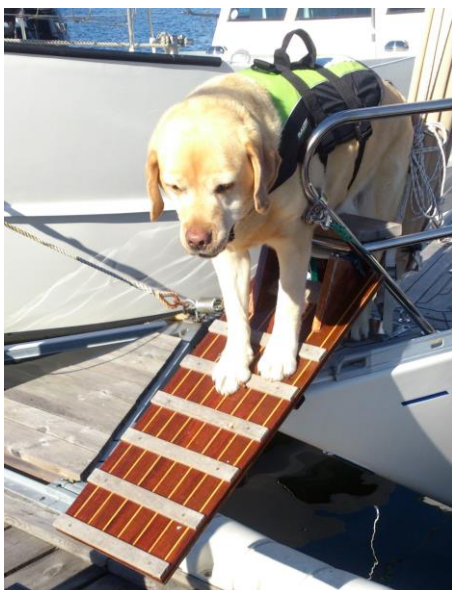

Det bästa stället att åka till tycker vi är att åka till båten. I båten är det trångt och mysigt och vi får vara riktigt nära varandra i flocken. Chansen att få grovdiska tallrikar och sitta med vid matbordet i sittbrunnen gör det ju inte sämre direkt. En annan höjdare är att åka med i gummibåten – det händer då och då att husse blir tvungen att ta en lite roddtur med bara oss hundar bara för att vi tycker så mycket om åka gummibåt.

Båten vi har är en Omega 42 som heter Anandra. Varför den heter Anandra vet inte jag och inte matte eller husse heller, tror jag. Men Anandra innehåller sju bokstäver, börjar på A, slutar på A och innehåller tre A och det påstås bringa lycka över en båt att ha ett sånt namn. Inte vet jag om det är sant men jag tycker i alla fall att Anandra är en lycklig båt (förutom när vi gick på grund förra året förstås).

Den är inte så hög så det går lätt att hoppa ombord och iland med hjälp av den landgång som husse gjort och som han sätter fast i pulpiten.

Att ta sig ner och upp ur ruffen är däremot lite knepigare. Det är en brant trappa med fem trappsteg och det är nog ingen hund som klarar att klättra i den utan hjälp. Som tur är har husse funnit på råd även här och gjort en löstagbar platta i teakplywood (liksom landgången – fint ska det vara!) som han sätter dit i mitten på trappan när vi ska upp eller ner. När vi kan "mellanlanda" på den går det mycket enklare att ta sig upp och ner även om husse eller matte får hjälpa till lite grann.

I ruffen skulle vi ju helst vilja ligga i någon av kojerna men det sätter flockledningen stopp för. Durken är det som gäller men det är OK det med om vi bara får våra bäddar utbredda i tid (det kan vara lite si och så med det). Annars är vi oftast med ute i sittbrunnen. Allra helst är jag naturligtvis på fördäck men det är bara när vi ligger still jag får vara där. "Inga hundar på däck under segling" är vad som gäller.

Jag är rätt cool och där jag lagt mig i sittbrunnen där ligger jag kvar – även om husse tycker att jag ligger i vägen. Syrran däremot är lite mer flaxig (för att inte säga hispig) och far runt i sittbrunnen för det mesta. Bäst gillar jag att segla i medvind. Då är det lugnt och skönt i sittbrunnen och det lutar inte. Men ibland envisas husse med att vilja segla mot vinden. Då brukar man inte mer än ha hunnit lägga sig tillrätta på lätoften och somna in då husse säger ”nu slår vi” och så börjar båten luta åt andra hållet med resultatet att jag vaknar ur min slummer när jag far ner på nya läsidan. Visserligen försöker jag spjärna emot så mycket det går (vilket ger fina klomärken i teaken) men resultatet brukar ändå bli att jag motvilligt får resa på mig och byta sida. Syrran däremot är ju lite raskare så hon brukar byta sida redan när husse säger att han ska slå (tjejer ska ju alltid försöka visa att de är bäst). Men jag förstår faktiskt inte varför vi ska hålla på och segla i sick-sack mot vinden när det är så mycket bekvämare med medvind!

En sak som är lite tråkig när man seglar i skärgården är att jag nästan aldrig får gå lös som jag är van vid annars. Husse påstår att det är koppelvång nästan överallt i skärgården och för en gångs skull så tar han det på allvar och vare sig jag eller syrran får springa fritt. Att syrran – som inte fattat att hon är en apportrande fågelhund som ska hämta fåglar som någon människa har skjutit utan tror att det är hennes jobb att ta kål på dem också - måste gå i koppel kan jag förstå men jag som aldrig nånsin jagar ska behöva göra det är obegripligt!!!

Undantaget från koppelvånget är de större öarna som Möja, Utö, Ornö m.fl. men här gäller i stället något som heter jaktstadgan och som gör att vi inte kan gå lösa mellan 1 mars och 20 augusti. Men eftersom jag kan uppföra mig och kommer när de ropar (och tycker det är onödigt slöseri med energi att jaga) så händer det att jag får gå lös i alla fall där. Överhuvudtaget tycker jag det är bättre att gå ordentliga promenader på större öar än små rundor bland snår, fästingar och ormar i ytterskärgården.

Det där med att rasta oss är något som husse och matte måste tänka på när vi seglar. Jag måste ju iland ibland och lyfta på benet mot ett träd eller en buske. Kissa mot masten eller i sittbrunn? Aldrig i livet – båten är ju vårt hem och jag är minsann rumsren!

Flytvästar är något som vi alltid måste ha på oss. I början tyckte jag det var förnedrande. Jag simmar ju som en utter och har dessutom simhud mellan tårna. Men jag har fattat att det egentligen är handtaget på flytvästen som är det viktigaste. Husse lär inte kunna dra upp mig utan det om jag druttar i (de påstår dessutom att jag är överviktig med mina 40 kg – jag som bara är ovanligt muskulös). Så jag har accepterat att ha flytvästen på mig i båten och har börjat tycka att jag är ganska stilig i den.

Förra året seglade vi till Höga Kusten! Det blev ganska långt – 700 sjömil på tre veckor. I år var vi ute längre - i fyra veckor – men seglade betydligt kortare när vi var till Åland och Finland. Trots att det var närmare var husse och matte tvungna att skaffa pass åt oss i år.

Jag tycker det är lite orättvist att vi måste ha pass för att åka dit när husse och matte inte behöver det. Men de säger att det är för att vi inte ska bli satta i karantän (i fyra månader – det låter vare sig kul eller billigt).

Passet visar att vi dels är vaccinerade mot rabies (som är en ruskig sjukdom som finns i Finland men inte i Sverige) och dels är avmaskade mot dvärgbandmask (som är en parasit som finns i Sverige men inte i Finland). Och egentligen är det ju rätt OK att ha ett eget EU-pass också! Kan vara bra att ha nästa år när vi ska segla till Bornholm!

Hälsningar från Quirre, gashund på Anandra

Lite tips och erfarenheter från husse och matte

Landgång: Har man en liten hund som man kan ta under armen är man bara att gratulera. Vi skulle gärna göra dvärghundar av våra två stora labradorer när de ska ombord eller iland. En del större hundar klarar naturligtvis att hoppa själva – det beror mycket på vilken hund det är och hur det ser ut i stäven. Men med förstag som är i vägen och pulpit som inte är hundvänlig så finns alltid risk för skador även för hundar som hoppar själva. Vår erfarenhet är att det bästa är att tillverka/låta tillverka en landgång som kan fästas stadigt i pulpiten och lutar framåt över stäven (se bild). Den kan alltid användas oavsett om man ligger vid brygga, klippa eller en sandstrand. En landgång som läggs mot brygga/klippa blir ofta alltför ostadig och blir ohanterlig genom att den måste vara mycket längre. Om landgången är tillräckligt stadigt så kan man själv använda den i stället för stävstege. Själva kliver vi helst på hundlandgången och skippar den ostadiga stävstegen.

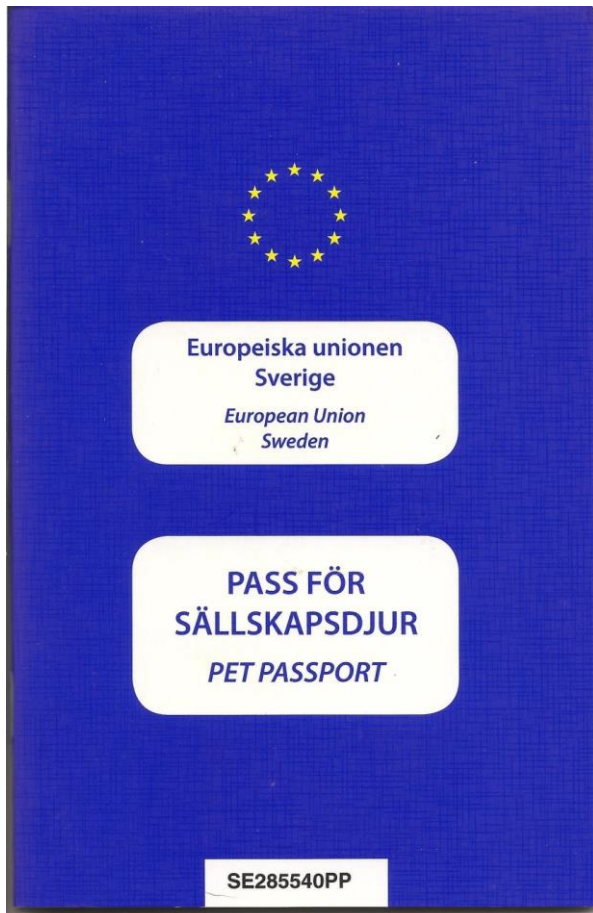
Rastning: Tänk på att rasta hunden så sent som möjligt innan avfärd och inte ta för långa etapper. Om det krisar så klarar sig i alla fall våra hundar seglatser på uppåt 10 timmar utan rastning men varför utsätta dem för det? Ta i stället en kisspaus iland vid längre etapper om det går. Kan räcka att ankra upp och ro över till ett litet skär om man har en jolle.

Fästingar/ormar: Det finns ju tyvärr rätt gott om både fästingar och ormar i skärgården. Mot fästingar finns flera typer av halsband m.m. Vi har i år testat ett piller som heter Bravecto (kräver recept från veterinär) och som är det bästa vi använt hittills. Hundarna har nästan helt sluppit fästingbett i sommar. Hittar man ändå fästingar på dem så bör de tas bort med en pincett så fort som möjligt. Spraya gärna först med kylspray. Vad gäller ormar så är det bästa att helt enkelt inte låta dem rota omkring i snår och högt gräs utan ordentlig koll. Om olyckan ändå skulle vara framme så försök hålla hunden i stillhet så mycket som möjligt och konsultera i vart fall en veterinär per telefon. Cortisontabletter som veterinärer förr gärna skrev ut till hundägare med båt anses numera göra mer skada än nytta.

Flytväst: Olika hundraser simmar naturligtvis olika bra även om alla hundar kan simma. Även mästersimmare som labradorer bör dock ha flytväst. Handtaget är nästan nödvändigt för att kunna lyfta ombord en hund och även hundar som är riktiga badgalningar kan bli panikslagna om de ramlar i oväntat.

EU-pass för sällskapsdjur: Får man hos veterinär och är ”personligt” för djuret (som måste vara ID-märkt). För Finland gäller att djuret måste vara avmaskat av veterinär högst 3 dagar innan man anländer till Finland. Med tanke på att det kan ta några dagar att ta sig från Tyresö upp till Åland (om man inte seglar på ca 10 timmar som i årets Åland Race) så måste man tänka på att se till att ha bokat veterinärbesök till sista dagen innan man åker. För att sen kunna återvända till Sverige utan problem krävs rabiesvaccinering men efter två sprutor med en månads mellanrum så är vaccineringen giltig i 3 år.

II.
BESKRIVNING AV DJURET
DESCRIPTION OF ANIMAL

1. Namn*/Name*: Quirre

2. Art/Species: Dog

3. Ras*/Breed*: Labrador

4. Kön/Sex: ♀

5. Födelsedatum*/Date of Birth*: 28-03-2008

6. Färg/Colour: Gold/yellow

7. Eventuella framträdande eller märkbara kännetecken eller egenskaper/Any notable or discernable features or characteristics:

_____

_____

* enligt ägarens uppgifter/as stated by owner

SE285539PP

Sida 5 av 32
Page 5 out of 32

